

FOLK OG LAND

NR. 18 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 1. AUGUST 1964

LØSSALG 1 krone 59

REIDAR MELAND
NEDRE HOLMEN
STAVANGER

2

GÖRAN ASSAR OREDSSON:

Den så kallade «Fria Pressen» Finns den?

Den 16. juli 1812 instiftades den svenska tryckfrihetsförordningen. Huru denna tryckfrihet praktiseras av vår demokratiska regering tyder på allt annat än tryckfrihet. De första åren under tecknad utgav tidningen Nordisk Kamp, fick jag ofta höra, att det var tack vare den demokratiska friheten sådan tidningsutgivning kunde genomföras. På detta brukade jag svara: Varför skulle inte demokratin våga ge denna «frihet». Genom sin egen demokratiska press när det varje dag, varje läskunnig svensk. Genom sin radio- och TV när de varje dag miljoner tittare och lyssnare. Sedan tillkommer all veckopress, par-

tilitteratur osv. Skulle inte denna demokrati våga tillåta utgivandet av en tidning som blott kan nå några tusental läsare tio gånger om året. Då vore det illa ställt. MEN lika säkert kommer denna lilla frihet att strypas, om det skulle visa sig att Nordisk Kamp vinner utbredning. — JUST SÄ SKEDDE OCKSA 1960 TRYCKKNINGSBOJ-KOTTADES NORDISK KAMP.

Men det finnas också en annan omskruten «frihet», som inte heller är någon «frihet», när det verkligen gäller. Jag avser de s.k. insändarespalterna som varje tidning skyttar med. «FRI SPALT ÅT ALLA ME-
Forts. side 6

Hors de Combat:

FRA KULTURFRONTEN

III.

BILDENDE KUNST MOT UNDERGANG ELLER FORNYELSE?

På Adolf Hitlers syndegister inntar hans manglende velvilje overfor det han kalte «Entartet Kunst» en fremtredende plass. Ja, denne hans ulyst gikk endog så vidt at han rensket bildedalleriene for moderne kunstverker, hvorav mange formodentlig var skapt av fremragende kunstnere fra aeburet i Berlins Zoo. Det er klart at en slik himmelropende forbrytelse burde forarge alle demokratisk tenkende mennesker. Allikevel hender fremdeles det bedrøvelige at salig Adolfs kunstsyn deles av mange, ja altfor mange skulle en dømme etter klager og jeremiader fra radikalt kunstnerhold. Ingen høres så konstant sint ut som forfatteren Johan

Borgen, og aldri er han så meget på forbitrelsens høyder som når han i radio lar sin hånd og forakt velte ut over dem som ikke «forstår» moderne kunst. I Borgens øyne er disse ynkelige individer nærmest å ligne med idioter eller kjettringer, kan skje endog nazister, som mest fortjener å klynges opp i Slottsparkens høyeste tre.

Heldigvis ser det nå ut til at opprinnæ gyldne tider for den høytstående kunst av i dag. Våre venner de malende chimpanser og kompani skal få en plass i solen.

Skøyteprinsessen Sonja Henie kan ikke alene lage «korketrekkeren» på isen, hun kan meget mere, blant annet samle på moderne kunst. 15 millioner kroner er hennes samling assurert for, og det er den da også sikert verd — mellom kunstbrødre på to og fire.

Da billedsamlingen sist ble vist i Oslo møtte jeg der en bekjent som tilsvynelatende ivrig inspiserte kunstverkene. Vi kom i snakk og blant annet nevnte jeg det store beløp samlingen var verdsatt til.

«Hva ville du gi for den?» spurte jeg.

«La oss si 15 kroner».

«Du mener 15 millioner?»

«Jeg mener det jeg sier. 15 kroner.»

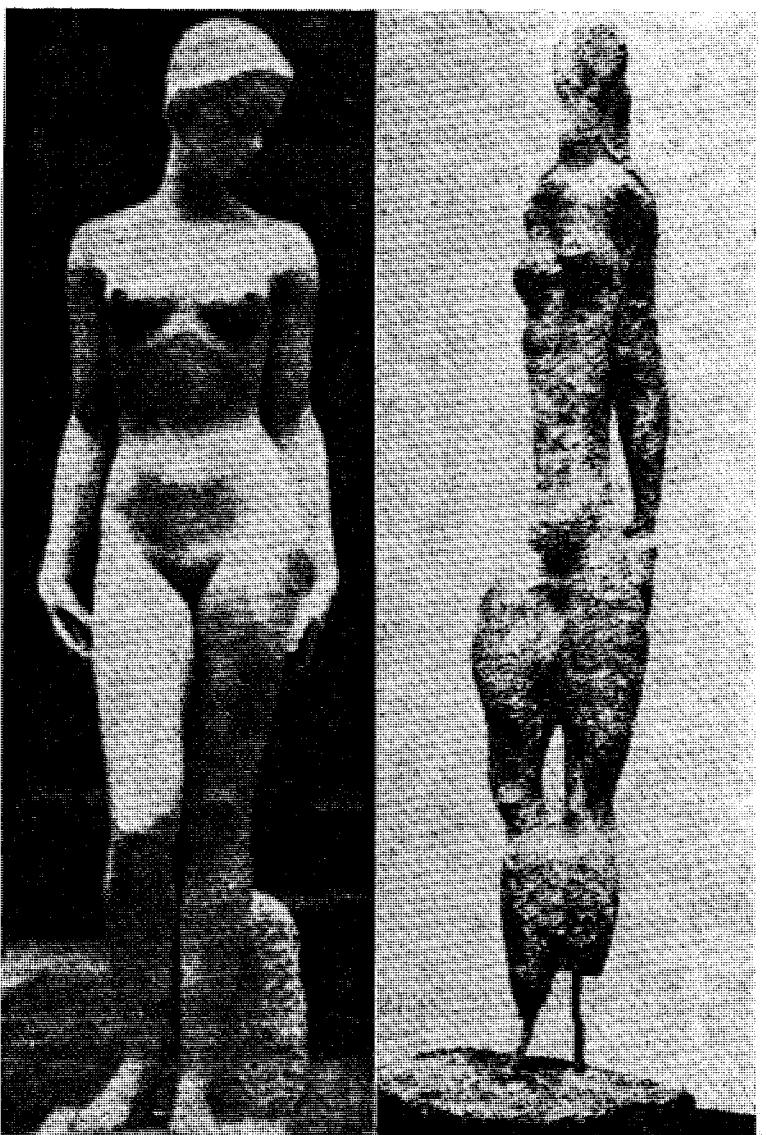
Skulle man ha hørt på ma-

Skøyteprinsessen Sonja Henie kan mere enn å lage «korketrekkeren» på isen, bl. a. samle på moderne kunst.

ken. Johan Borgen ville ha sin beste vilje ikke klare mere. Røverdirektoratet hadde plukket ham for alt han eide og hadde, så nå hadde han som de fleste av oss talte, og han kunne vel med

Forts. side 2

Mellom skoelyrlia til en krets från dem...

Tidningsen SE, Stockholm, har en gjennomgående redaksjonell politikk i detta samband. Jeg gläder mig över minstekretsens goda utveckling och välger över de förfallande dessutom minst utvecklingen på vissa områden. De med sig. Just nu här har jag bara i hälften och jag skall berätta vad.

Den 20. september i samband med detta berörs jag mång i Kong. Gustavianska. Mot kvällstidningen, lagar jag mig till Karl XII:s staty. Den 20. september är ju hälften till hösten.

Men hjälper glädjen, då jag ska se en stora ungdomsmedborgare som bara fram är en ung man och dessutom vid Kung Karl XII:s staty. Den branschen var i sengerna riktigt med sexton. Nostalgia tillbaka. Det enda häglut med detta. Alltid i konkret situation. Jag hittar. Knapp flera det sena

och ungdoms obeskrifte av den dekadens och kulturförnedringen som men dröjtigen kom. Kung Karl XII:s staty med ungdomen. Men min godaste fikt inte varit dings. Redan däremot efter fakt jag i process hittat vandraren som nedsvärstat Kung XII:s staty med ungdom och ungdomsbrassuren i handen.

Nu frågar jag mig: Skall jag göra ungdom, som jag hittat vid bronsmedaljörerna, till vår nation? Dessa är ej alls ungdomar som i nationens rötter växte upp. De är i Stockholm och sveriges stora storstäder av bildningsungen till vänster och till vänster.

Svar: Jag hoppas ännu mer att det blir bilarna som händer bronsmedaljörerna i Stockholm som får med sig vart det, om det nu finns något alternativt. Självfört sagt, men ej förfallande, ganska många heller bronsmedaljörerna, en del nog syns dock som tycker härlig. För Qualiteten minne och spänning. Åtta. Fram. Ingen ord. Världen kan vara plommad, men världens skräckungen kan inte komma från det alltihopet.

KM

Insändaren i SE och redaktör Mobergs «svar».

Tilvenstre en prøve på «kunstbarbariet» fra 1943, Fritz Klimischs «Charis» og tilhøyre «progressiv kunst» fra 1962 med etiketten «Stående».

Fra kulturfironten

Forts. fra side 1)

andre utplyndrete ikke nåla i veggan

Men la oss glede oss over at den ekslusiv samling nå skal få et staselig hus. Alle som er glade i malerklatter, firkanter og triangler vil der finne et kunstens tempel som de kan besøke med ærefrykt og andakt. Hvis Adolf Hitler i en eller annen dyster spøkelsestime kunne avlegge galleriet et besøk så ville han neppe finne fred i graven etterpå.

Med all respekt for Sonja Henie som har slitt seg frem i et land hvor konkurransen er umenneskelig og hvor snydenstruperiet florerer, så kunne man ønske at hun satte resultatet av svette og strev i noe annet enn disse smøreriene. Men hver sin smak, sa Jørgen Vintapper. Han drakk mens de andre sloss.

Som den skarpsindige leser kanskje har forstått er jeg ikke så umiddelbart begeistret for den såkalte «moderne kunst», og jeg frykter alvorlig for at jeg ville nedkalle Johan Borgens vrede over mitt hode hvis han leser disse linjer — hva han dessverre formodentlig ikke gjør. Nå er det jo mange forstandige folk som har ment og mener det samme som jeg. La oss ta en fin kunstner som Søren Onsager. Mere enn en gang har vi diskutert kunst, og med skamrødmen brennende på mine kinner må jeg bekjenge at vi begge delte salig Adolfs syn på utvekstene innen malerkunsten. Derimot møttes vi i en felles begeistring for den franske impressionisme.

Nå må man ingenlunde tolke det foranstående som om jeg er helt blind for de muligheter det moderne formsprog i den bildende kunst kan innebære. Det er bare det at på dette innledende trinn ser det ut til å være uunngåelig at usikkerheten og dilletanteriet har tatt fullstendig overhånd. Men av og til dukker det jo frem eksempler på hva en mere kunstbevisst fremtid kan bringe. Det hender at man stanser opp ved et bilde i stille ettertanke. Jo, her er det noe. Bildet er ikke en sinnsvak orgie i klatter, det har mening. Og plutselig slår det en at når vi bare kommer over denne kunstløse tidsperioden så kan den moderne retning komme til å by på store opplevelser. Jeg husker at jeg for noen år siden ble slått av et lite bilde av malerinnen Inger Sitter. «Fiskerbåter» het det, og var det også. Her var forenklingen og antydningen

kunst nådd frem til noe som unektelig fikk en til å stusse.

Et tegn på at kunstnerne selv begynner å reagere mot det overhåndtagende dilettantiske smøreri fikk vi ved den utstilling som syv unge malere i juni måned holdt i Kunstnerforbundet. Dels opplevet vi at noen av dem virkelig formålde å gi det moderne formsprog et innhold, en mening, og dels hadde noen søkt tilbake til de klassiske idealer, ofte med gripende virkning. Jeg nøler ikke med å karakterisere denne utstilling som noe av det gledeligste der i de senere år har forekommet innen norsk bildende kunst.

Også på skulpturens område kan den nye form bringe frem ting av verdi. Foreløpig er det smått stell. Nei, takke meg til Wilhelm Rasmussens imponerende Eidsvoldssøylen. Men tro de ledende kunstpolitikere overvinner sine krigskompleks og plaserer kunstnernas storverk der det hører hjemme: Foran Stortinget. Den er nesten ikke til å fatte den smålighet og missunnelse som preger norske etterkrigskunstnere. Man måtte gni seg i øynene da man leste at disse herrer ville plasere Eidsvoldssøylen godt bortgjemt i et skogholt ute Bygdøy. Da var det like godt å følge en beryktet kunstpolitikers opprinnelige idé å senke søylen ned i Østmarkas dypeste tjern — som et monument over denne etterkrigstiden hvor små usselrygger har fått lov til å føre det store ord. Når en avis i en leder kan få seg til å skrive at Nasjonal Samlings medlemmer bevisst gikk inn for å støtte og fremme okkupantens interesser, når det enkle faktum var at den overveldende majoritet uteslukkende kjempet for norske interesser mot de fremmede, så er enhver galskap tenkelig. Ikke uten grunn sa Gudbrand Lunde til sine medarbeidere: «Glem aldri at det er vi som er den virkelige motstandsbevegelse». Hvorfor skulle bildende kunstnere i dag være bedre enn kolleger på andre felter? Vi hører jo stadig at en skuespiller taler hårdnakket imot at Knut Hamsuns og Christian Sindings «ærerskjold» skal bli hengt opp igjen på veggen i en herværende kneipe.

Sancta simplicitas.

Hors de Combat

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsvei 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Blasfemi

Når man nå i etpar år som abonnent og leser av FOLK OG LAND har fått lov til å se alle de unge, gode ansikter av frontkjempere som falt på østfronten passere revy, synes det ufattelig at folk gjennom aviser og tidskrifter der skulle representer Vestens opplysning og kultur, kan blande sammen NASJONAL SAMLING i Norge med russisk «stalinisme»!

Og — allikevel — ved nærmere ettertanke viker forbauselsen. Det er så lett å glemme nå i 1964 at disse høyreorienterte folk og konsernative borgerlige i en årrekke fra 1940-45 var intimit og inderlig sammenføyet med de rødeste av alle røde norske marxister i den såkale undergrunnsbevegelse «Heimefronten», og at Russland var vestmaktenes «store allierte i øst», for da begynte jo forvirringen og forgiftningen av deres sinn og tanker . . . De ble mere og mera rabiate — selv merket de nok ikke at de hadde gitt «Satan lillefingeren».

Men, vi i NS fikk i sannhet føle det — etter kapitulasjonen!

Jeg husker så vel mai-dagene i 1945 med all sin gru, hvor man opplevet det ene sjokk verre enn det andre fra det hylende «stalinorgel» de alle som en var med å spille på!

Da jeg en dag steg av tog ved en liten stasjon høyt oppe i Norges dalfører, kom en hærskare flaggsmykke-gutter løpende med siste nummer av DAGBLADET. Det kunne vel være ca. 10. mai eller lignende. Jeg kjøpte et eksemplar, og på første side stod det med kjempeoverskrift: «Skal alle frontkjempere skytes?»

Det sortnet for øynene! For et mareritt!

Noen tid senere traff jeg igjen i Oslo en god veninne — NS-kvinne og mor til fem sønner og en liten småpike. De to eldste sønnene hadde begge vært ute som frivillige, den ene hele tiden.

Helt grå i ansiktet var hun da hun så på meg og sa: «Vet du hvilket navn de har satt på guttene våre som nå er på vei hjem med båt fra Tyskland?»

«Nei»

«Jo, de kaller dem i avisen for «skjenselslasten».

Og, det var dengang! Da ble disse unge frontkjempere skånselløst utskjelt, fengslet og straffet — dømt fordi de hadde kjempet mot marxismen i øst.

Nå blir de slått i hartkorn med marxistene.

Forvirringen er fullkommen!

Men, det stiger et rop til himlen fra en slik urettferdigheit.

«Exit Rettssoppgjøret?»

I FARMAND nr. 19 for i år finner vi etterfølgende innlegg av prost A. E. HEDEM, som vi med forfatterens tillatelse gjengir:

Herr redaktør.

I et foredrag som professor Castberg holdt i NRK (senere utgitt som siste kapittel i boken «Juridiske stridsspørsmål i Norges historie), hevdet professoren at oppgjøret var basert på «Seierherrenes justis» og at det stort sett var i samsvar med de rettstatlige prinsipper. Justiskomiteen med professor Hambro som sakens ordfører kom til samme resultat. Den fant at landssvikoppgjøret stort sett hadde vært «rettferdig».

Som erhver vil forstå, betegner uttrykket «stort sett» et forbehold. Begge disse eksperter og Justiskomiteen har dermed medgitt at oppgjøret ikke i ett og alt har vært i samsvar med lov og rett, men i større eller mindre grad har avveket fra den linje som de rettsstatlige prinsipper og dermed Norges grunnlov staker opp.

Nå er det jo så at enhver anklaget skal dømmes på grunnlag av lov og bevisligheter, og med lov er her ment den på gjerningstiden rettsgyldig lov, og anklagepunktene må angå vedkommendes adferd, det være i gjerning eller ved unnlasse, men ikke hans meninger eller oppfatning av politiske eller upolitiske problemer (Grl. § 100).

Disse to eksperter samt Justiskomiteen har således innrømmet at oppgjøret på visse punkter eller i en viss utstrekning ikke har fulgt lov og rett. Men i samme grad som dette er skjedd, må anklagedes menneskerettigheter etter Grunnloven vært blitt krenket. Som fullt bekjent med dette forhold tør det neppe være uberettiget å anta at Justiskomiteen må ha vært klar over at dens oppgave måtte være objektivt å klarlegge på hvilke punkter og i hvilken grad avvikelsen hadde funnet sted. På resultatet av en sådan undersøkelse hadde den da å basere sin innstilling

Blasfemi!

Ja, det er blasfemi der begås overfor dem som gav sitt liv der ute, så vi andre norske menn og kvinner fortsatt kunne bo i landet. Og med oss våre barn og deres etterkommere!

Om nå ikke snart det norske folk kommer til sannhetens erkjennelse og gjør bot, kan Vårherre lett «flytte lysestakene» fra Norge ja fra hele Norden.

Vi kan utslettes som folk — det har hendt før i historien. For Gud lar seg ikke spotte!

Elisabeth.

og konklusjon. Dette er imidlertid ikke skjedd.

Når Stortinget nå skal ha satt «sluttstrek» (Aftenposten) for sin befatning med landssvikoppgjørets rettslige problemer, tør den oppfatning neppe kunne unngås at dets avgjørelse ikke kan være objektivt begunnet.

Da Dreyfus var dømt til livsvarig fengsel og anbragt på Djøveløya til utsoning, var situasjonen i Frankrike hva folket, myndighetene og domstolen angår, den samme som nu råder i vårt land. Myndighetene avslør et hvilket forsøk på gjenopptagelse med den begrunnelse, at det ikke lenger var noen Dreyfussak. Den var endelig avgjort.

Nu uttaler imidlertid den vise kong Salomo i Ordspr. 10, 9 at den som følger lov og rett, vandrer trygt, og at krokveier blir oppdaget. Det franske rettsvesen og samfunn fikk erfare at dette 3 tusen år gamle visdomsord fremdeles holdt stikk. Den lovfravikende fremferd mot den anklagede ble avslørt. Og skammen ség inn over domstolen og de enkelte aktører og presseorganer. En begikk endog selvmord. Skampletten kan ikke utviskes.

De påviselige krokveier i det norske — som rettsoppgjør kamuflerte — landsvikoppgjør tør nok automatiske og få samme følger. Grunnloven må respekteres, og det tør være også i det offentliges interesse å sørge for at så skjer, også for sitt eget vedkommende.

Oslo,

A. E. Hedem.

Giroblanketten fra Hjelpeorganisasjonen

for krigsskadede frontkjempere medfulgte ved en misforståelse ikke forrige nummer slik som angitt. — Den medfølger derfor dette nummer isteden.

GÅRD TIL SALGS

i Verdal. 160 da. flatt land, hvorav 80 da. dyrket land, og 40 da. dyrkbart.

Eier: Ingolv Aksnes, Stiklestad p. o.

HEDEMS BROSJYRER

ønskes kjøpt — til historisk-rettslig studium. — Hedems brosjyre (Eget Forlag), Larvik 1950): «KONGENS LINJE-KIRKENS KONTO — RETENS STATUS». — Og «RAGNAROK» 1939.

Hans S. Jacobsen,
Box 33, Bestun (554211)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSMØR, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Efter diktatorbesøket**

Så er besøket av sovjetdiktatoren Krustsov over og ingen ødela seg — dessverre ikke engang de norske hyklerne som skriker over seg når det gjelder en liten tysker som av misforstått idealisme myrdet for å fremme den sak han trodde på, men som nå åt og drakk med velbehag sammen med en mann som målt med samme målestokk er den rene grossist i mord. Det er både utrolig og ufattelig at konger og ministre, geistlige og allehåndne åndens menn kan støtte opp om denne ufysiske dobbeltmoral med sine stivnede tannpastasmil.

Vi kan derfor heller ikke tenke oss noe bedre bilde av det norske hykleriet enn det som gikk sin rundgang i den internasjonale presse: den gamle russiske emigrantkvinnen som midt oppe i all den offisielle festivitasen med sitt «morder» ville skrike ut det alle festdeltagerne visste, men som fikk sitt sannhetsskrik brutal kvalt av en hvit, demokratisk politihånd.

Nå ber vi om ikke å bli misforstått. Ingen har klarere enn oss gitt uttrykk for at Norge intet har å gjøre i en amerikansk krigsallianse rettet mot vår mektige nabostat Sovjetsamveldet, og at vi ved første anledning bør bryte de amerikanske lenker vi ble lagt i i 1945. Vi har også gitt uttrykk for håp om at utviklingen kan bringe Russland tilbake til et samarbeide med de nordiske stammer som var med på å skape det russiske rike. Russland har alltid hatt sterke orientalske drag som stod i strid med det nordiske prinsipp, og det var vel også i første rekke dette som førte den russiske stat inn i den internasjonale kommunisme som så avgjørende brøt med Nordens vei. Men det er drag i russisk politikk og russisk utvikling i den senere tid som kan tyde på at det fremdeles er håp om en gunstig endring i den gamle nordisk-orientalske dragkamp om Russland.

Men er der en slik utvikling å spore i den russiske del av Sovjetsamveldet, så er vi temmelig overbevist om at den ikke skyldes den gamle kommunist og blodhund Krustsov, som i årevis trofast støttet Stalins terror og som glimtvis har demonstrert at han innerst inne er den samme. For å kunne beholde maken i den evindelige politiske dragkamp i kjemperiket, har Krustsov måttet søke hjelp hos og gi konsesjoner til den russiske nasjonalisme og den russiske nordisme. Og vel er det, fordi denne allianse som ble påtvunget Krustsov også har ført til at den innenrikske terror er blitt mindre. Også dens orientalske preg er blitt dempet av lyset fra Norden.

Vi tror som sagt at æren for dette ikke kan tilskrives personen Krustsov, og vi synes at den fordømmelse som rammer alle som var delaktige i skamløse tyske voldshandler og rettsbrudd bør ramme også ikke-tyske voldsmenn, deriblant Krustsov. At han i dag gjennom vold og terror har skaffet seg et mektig rike som dekning forringer ikke hans moralske skyld. Den offisielle og uoffisielle norske avsky som i dag fortsatt er rettet mot den døde Hitler og hans menn bør derfor heller ikke stoppe ved den levende diktator og voldsmann Krustsov.

Den menneskelige rettferdighet kan i dag ikke ramme de røde — eller for den saks skyld de ledende amerikanske — voldsmenn uten at det vil føre til en katastrofe for verden. Vi er derfor nødt til å overlate domfellelsen til andre makter.

Det sier seg selv at det norske folk hverken kunne eller burde vanskeligjøre kampen for de krefter som står bak den nordiske gjenfødsel i Russland ved tåpelige og unytte demonstrasjoner mot den mann som trass i den skyld

Landssvikoppgjøret forelegges den internasjonale juristkommisjon**OVERRETTSSAKFØRER SVERRE HELLIKSEN MED TILSLUTNING AV FORBUNDET BER OM EN UTTALELSE**

Efter de oppsiktsvekkende uttalelser i Stortinget av professor Edvard Hambro om at det norske landssvikoppgjøret ble bygget på lover gitt med tilbakevirkende kraft i strid med både den norske grunnlov og menneskerettighetserklaringen og at dette ble gjort under henvisning til at lover og menneskerettighet ikke kunne ha gyldighet i en «nødsituasjon» for landet, samt Stortings tilslutning til denne uttalelse ved den etterfølgende enstemmige henleggelse av kravet om en revisjon, har overrettssakfører Sverre Helliksen rettet en lengere, begrunnet henvendelse til den internasjonale juristkommisjon i Genf og bedt om kommisjonens uttalelse om det norske landssvikoppgjøret.

Vi skal ikke her komme nærmere inn på Helliksens klarlegging av de faktiske kjennsgjerninger i forbindelse med landssvikoppgjøret, idet han jo i en rekke ar-

han bærer nå engang er landets leder i dag.

Men når det er slik, så burde den norske regjering, ha spart oss for besøk av en diktator av denne type som ikke engang vil vise alminnelig folkeskikk. En Krustsov passer best i den kommunistiske verden og bør få forbli der, sammen med sine meddiktatorer rundt i de røde satellittstater. For den moralske fordømmelse bør som sagt i like høy grad ramme den mektige og levende Krustsov som den døde og maktesløse Hitler og hans menn. Hvis en da ikke offisielt også vil sette hykleriet i høysetet.

Hva skal i det hele tatt alle disse idiotiske statsbesøk av negerhøvdinger, kommunistsjefer, israelsosialister, amerikanske visepresidenter, tyske nydemokrater og hele den internasjonale bande av partipolitikere forsvrig tjene til?

La oss spare pengene og hykleriet og foreløpig være det de gode demokrater synes er så fryktelig: oss selv nok!

må og skal gjøre en aktiv innsats for rett og rettferdighet. De har ikke lov til å sitte uvirksomme hvis urett øves».

Det er mulig noen vil finne at professor og stortingsmann Edvard Hambro's uttalelser i Stortinget og hans opptreden som talmann for det flertall i justiskomiteen som ville «sitte uvirksomme og overlate uretten til historiens dom» skjønt de selv åpent innrømmet den, ikke akkurat var i overensstemmelse med hans foran gjengete vakre ord. Og det tør vel også være at mange vil se med skepsis på internasjonale voktere av menneskerett om hvem det kan sies som professor Hambro gjør i nevnte artikkel i AFTENPOSTEN: «I dag er kommisjonen støttet av nasjonale grupper i en rekke land, deriblant Norge hvor nu sakførerforeningens generalsekretær, advokat Rolf Christophersen er formann. Før ham var det advokat og stortingsmann Stray fra Arendal. Høyesterettsjustitiarius Wold og professor Castberg er også medlemmer». For noen som virker mindre tillitvekkende på oss enn i all fall disse to siste er det vel vanskelig å finne.

Men la oss håpe at den juridiske ansvarsfølelse og moral er mere utviklet andre steder enn i Norge. I all fall skal det bli interessant å se om den internasjonale juristkommisjon våger å forsøre menneskerettighetene i gjerning ved å gripe fatt i dette varme jern, eller om den i likhet med andre internasjonale organer vil finne intetstigende påskudd til å unngå å uttale seg.

IHERDIG LIKGRAVER

Den tidligere leder av det jødiske såkalte dokumentasjonssentrum i Wien, Simon Wiesenthal, fortsetter nå sitt forfølgelsesverk på egenhånd. Han har appellert til den vesttyske og den østerrikske justisminister om i tvisttilfelle å innlede etterforskning også mot allerede for døde erklærte prominente nasjonalsosialister for å avbryte den straffeforeldelse som inntrer 8. mai 1965.

ANNELINE PAROW

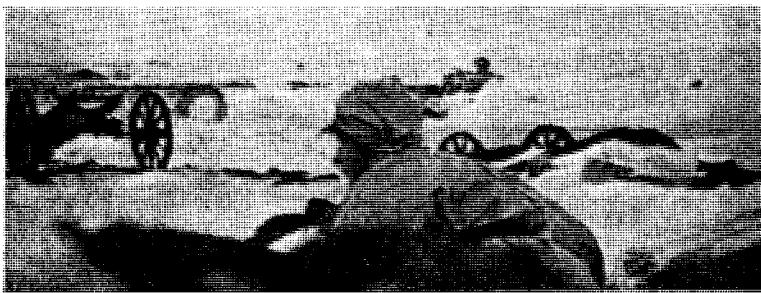
TANNINNSETNING
Trondheim

Daglig friske blomster

Blomsterforretning
SYNNØVE LIE
Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

10. OVERFALLET.

«Ild!»

Han skrek det ut.

Gjennom stillheten, som hittil bare var blitt forstyrret av hestetramp med bilyder, gjaller det som piskeslag. Så knatret maskinpistolen. Hestene brøt sammen. Et dyr forsøkte å reise seg opp på forbennene. Torstein siktet nøy. På ny knallet det som piskeslag. Hesten sank sammen. Det gjorde skijegerne innerlig vondt. «Hvis bare ikke disse avskyelige mord hadde vært!» — «Da hadde det ikke vært krig heller», svarte Dukken, idet han lot seg gli ned skråningen. Torstein baketter.

Intet rørte seg der foran på sledene! Med alle nerver spent, gled de ut av skogen og bort til sledene. «Der», ved annen sledes beveget likevel et våpen seg. Det blinket og klikket sakte. Dukken kunne neppe følge det med øynene, så hurtig reagerte kompanisjefen. Han rev maskinpistolen i været og en hørte en tørr «gjøing».

Borte på sleden gled et våpen ut av de livløse hendene til en fiende, mens en tynn røktråd løste seg fra munningen på kompanisjefens maskinpistol. Det var et forferdelig bilde. Der lå de livløse skikkelsene, ansiktene deres var forvridd. Hvor hestene lå ble sneen langsomt farget rød.

Torsteins ansikt var misstinkelig blekt da han så de døde ligge foran seg på sledene. En sakte ordre ble gitt. På en eller annen måte kviette de seg for å snakke høyt i nærvær av de døde. Gammel pietet som ble båret med inn i krigen.

«Ta soldbøker og papirer!»

Det kostet Torstein hele hans viljekraft å gripe fatt i den falne russeren og snu ham rundt. Så åpnet han den brune steppejakken og kjente etter. Der var det. Ut av bluselommen fisket han frem en lommebok. Den var håndlaget — utenpå var det risset et barnehode med en spiker. Han åpnet lommeboken og tok frem den lille russiske soldboken. Et brev og noen bilder var det også i den.

«Får jeg se?» Dukken hadde spent av seg skiene. På

veien var sneen så fast at man godt kunne gå uten ski. han så spent og nysgjerrig på innholdet av sledene, så bøyet han seg over bildene som Torstein holdt i hånden.

«Vakker dame — de to barna ser også bra ut!» Det ene bilde viste en kvinne som holdt to barn på fangen, ved siden av stod den døde i uniform.

«Får jeg se på soldboken!» Dukken forsøkte å tyde de russiske skrifttegn. «Det der skjønner jeg ikke noe av!»

Kompanisjefen kikket over skuldrene på de to. «Georgia står det der», han pekte med fingeren på et sted i soldboken. «Sannsynligvis er han fra Georgia. Hvorledes er han kommet hit?»

«Det er igrunnen følt når en tenker seg om. I dette øyeblikk er kona blitt enke — og de to barna blitt farløse. Hvor meget er et menneskeliv verd? Alt? Eller intet?»

«Det nytter ikke å tenke for oss. Det er ikke den lille mannen som har villet krigen. Vi har ikke angrepet Finland — —!»

«Og Tyskland — —?»

«Vet du, det er alltid de store som «lager» krig — og når en av dem taper, så har han skylden for alt — fordi han ikke lenger kan forsøre seg.»

«Det har alltid vært syn-debukker. En gang var det hugenottene, nu er det jødene — og hvis vi taper denne krigen, så er det oss.»

«Vi må ikke tape krigen!», sa kompanisjefen og gikk bort til den forreste sleden. Der lå kusken som død. To jegere stod foran ham. — «Han er ikke død, vi har slett ikke skutt på ham», mente den ene. Kompanisjefen som var kommet til svarte: «Han kan trykke nesen så langt ned i jorden han vil, så må han være i live!»

«Ta ham litt i nakken», sa sersjanten og grep selv til. Plutselig ble det liv i den døde, han satte seg opp og snakket og snakket — til og med etpar tyske ord var det iblant: «Jeg ikke kommissær, slett ikke! Du skyte kommissær — og gjøre godt!» Ivanen gikk bort til kompanisjefen og slo ham på skulderen. «Du snild!»

Ansiktet hans var ubarbert. Det så ut som en stubbemark. Han gjentok stadig «Du bum-bum! Du kommissær kaputt!»

«Det er da en ordentlig usling!» Torstein pekte med tommelfingeren på russeren.

«Nei, det er ikke slik, Torstein», sa sjefen, «jeg hørte hva dere snakket om isted, men jeg tror ikke det var riktig. Det dreier seg ikke lenger om nasjonaler, det vil si det gjelder også nasjoner — men egentlig er det store livssyn som støter sammen. Og disse livssyn

går tvers gjennom nasjone-ne, tvers gjennom folkene. Ikke enhver russer er kommunist fordi om landet har kommunistisk styre. Ikke hver tysk soldat er nasjonal-sosialist. Derfor må vi se denne krig som noe utenom nasjonalitetene — hva som er sann fedrelandskjærlighet er en trossak.»

«Det er ikke hyggelig å si det, og det er heller ikke populært — men en gnist av sannhet er det i det. Vi kjemper fordi vi tror på vår gamle nedarvede vestlige kultur, men det gjør vi også fordi vi er nasjonale og fordi vi vil utvikle denne kultur fritt i Skandinavia.»

«Det er ikke noe monopol for en nordmann. Også russerne har krav på sin egenart.»

«Derfor er det også at noen få av de frivillige ikke er medlemmer av det politiske partiet vårt — det er noe større som står på spill her!»

(Fortsettelse).

OLGA BARENYI:

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Kjærlighetserklæringen.

De sitter alle sammen, bortsett fra Marta Konrad og hennes bros Jan, i spisestuen og drikker meget sterk kaffe. Fru Blümelein ikke lenger som sigøynerske, men i Ninas aparte svarte kostyme. Fru Pechas i en sandfarvet drakt som likeledes stammer fra Ninas garderobe, Lilly i en treningsdrakt — gudskjelov minnet hun likevel ikke Martin om hans jevnaldrende datter Tatjana. Rikard med sin stive lue på hodet, Martin stadig i mørkt aftenantrekk og Michaela i sin blå-hvit rutete taftkjole. Jacob er også der, den spaserer ugenert på bordet og gnager begjærlig på en sukkerbite. Marta og Jan ligger fremdeles i et gjesteværelse, man vil først vekke dem like før avreisen. I de tre vidåpne vinduer gynger spurvene på gitret som skitne, grå tennisballer og venter på frokosten sin. Men idag har ikke Martin tid tilovers for dem. De kan komme inn etterpå og spise opp alt på bordet. Efterpå —

«Nei, fra Pechas, De behøver ikke være redd», forsikrer Martin alt for tiende gang. «Emil vil holde munn, fordi han trenger Dem og russerne vet ikke at De var her. De kommer til å forlate huset gjennom en sidedør og ganske rolig gå til politipresident. Selv om man skulle spørre Dem,

men man kommer ikke til å spørre. Jeg kjenner Emil temmelig godt, tro meg. Han vil sikkert ringe Dem opp og forlange at De skal tie. Han vil be Dem pent, eller kanskje også true Dem, men i alle tilfeller vil også han tie.»

Fru Pechas skyver kaffen bort og griper etter konjakflasken, men Martin tar den fra henne. «Ikke nå, fra Pechas. Drikk konjakken ikkvel, hjemme, på min sunnhet, på vår alles sunnhet for det er foreløpig alt vi ikke har mistet. Du har forstått alt sammen, ikke sant, Rikard?»

«Alt, bare ikke at De ikke skal kjøre med oss.»

«Det er jo ikke plass i kjerren, det vet du da godt. Ved siden av deg må det ikke sitte noen, høyden gutten, Jan, vakkert utrustet som russer. Marta Konrad vil måtte ligge, fra Blümelein, søster og Lilly kan sitte sammen. Senest om en time kan vi dra». «Og De, sjef?»

«Jeg? Jeg kommer etter.»

Jakob flyver bort på skulderen til Michaela og gnir forsiktig nebbet mot nesen hennes. «Denn wir fahren gegen England», skriker den med stemmen til tenoren i ønskekonserten og etteraper også skuffende likt paukenes «bum, bum». Men ikke engang Lilly, som henger ved den av hele sitt hjerte, smiler over dens kunstykke.

«Du vet, hold maskinpistolen vakkert på knærne og ikke gjør annet enn å banne hvis noen skulle stanse deg», sier Martin igjen og våger ikke å se på Michaela, skjønt han uavbrutt føler blikket hennes på seg.

«Det er iorden, når det gjelder å banne kan man stole på meg. I første verdenskrig var jo de russiske fanger hos oss her, det var lutter hyggelige fyrer, men banne kunne de, det var fantastisk! Hvis damene ikke var her, så skulle jeg demonstrere hvor godt jeg kan banne på russisk. Jeg tror at ett eller annet sted, et godt stykke før Budweis, vil jeg sende kjerren i bad, slik at ingen finner den, og så rekvirere en melkevogn, eller gjerne for meg en gjødselkjerre. Innen da vil kanskje også den syke frue være såpass at hun kan løpe et stykke. Vi kan dessuten bare gå om natten. I Budweis har jeg en kollega. Hvis han ikke er hengt som kollaboratør, så vil jeg få fatt i ham. Han er godt kjent i omegnen. De russiske legitimasjoner vil jeg i allfall ta med meg. Og i Wien — — —.»

«Gå straks og let etter den familie jeg har sagt. Den vil nok ráde og hjelpe deg.»

(Fortsettelse).

O. K.:

«Umwertung aller Werte»

Raseuroen brer seg i USA. Arresterte negerledere.

Det blir nu mere og mere klart at ikke Amerika klarer å gjennomføre det program som president Johnson kalles «USA's og Israels felles mål»: «å skape en verden hvor alle land kan utnytte sine resurser i fred og frihet».

Russland har allerede skapt sitt eget verdensrike. Kinas skaper i disse dager sitt, og Frankrike er også på god vei til å danne et fransk-iberisk imperium.

Skulle det lykkes for de Gaulle å skaffe en verdig etterfølger som kan føre hans verk videre, må det med logisk konsekvens føre til at Amerika også må nøye seg med å skape et verdensrike, eller det må sammen med Israel gå til krig for å nå sitt mål: én Amro-Israelst verden. Det er bestemmelsen om hvorvidt Amerika skal trekke seg tilbake og danne sitt eget verdensrike, eller om man skal gå til krig som nu snart må treffes.

Alle de amerikanske presidenter siden 1945 har arbeidet etter oppskriften å kjøpe seg fri fra kommunismen. De har trodd at årsaken til verdenskommunismens fremgang har vært fattigdommen. De har trodd at Amerika skulle kunne oppheve denne fattigdommen med barmhjertighetsgaver. Amerika har gitt og gitt milliarder på milliarder, men fattigdommen er bare blitt større og større og kommunismen har rykket frem skritt for skritt og blitt mektigere og mektigere.

Amerikanerne har blitt mere og mere forhatt, jo mere de har gitt. Og problemerne har blitt større og større for hver dag, etter som amerikanerne har satt sine «stolte idealer» om menneskerettigheter, raseblanding og likelønn ut i livet. Selve «idealelet» FN er blitt latterlig.

Den jevne amerikaner holder på å gå trøtt. Troen på at verdensherredømmet kan kjøpes for dollars er i

ferd med å svekkes.

I USA danner minoritetsgruppene, negrene og jødene tungen på vektskålen. Det parti som får disse grupper på sin side vinner presidentvalget. Viktigst av disse grupper har inntil nu vært jødene. Det vil antagelig være jødene som bestemmer om Johnson eller Goldwater blir president i USA 1965.

Johnson har ordet på seg for å være progressiv som det kalles, mens Goldwater er konservativ, ja nesten «fascist».

Jødene har alltid motarbeidet de nasjonale krefter overalt i verden, og støttet de internasjonale. Jødene motarbeidet den tyske sosialisme, fordi den var nasjonal, men støttet den russiske fordi den var internasjonal.

I den senere tid har det imidlertid kommet til en alvorlig konflikt mellom jødefolket og det russiske folk. Og den internasjonale og prosemittiske russiske regjering har vært nødt til å gi visse konsesjoner til det antisemittiske russiske folk. Til det kommer også at den russiske regjering har tatt parti for araberne i deres konflikt med Israel. Jødene har gang på gang henvendt seg til den amerikanske regjering for å få den til å blande seg inn i indre russiske forhold. Men naturlig nok har denne kviet seg for en slik intervensjon.

Det skal derfor bli meget interessant å se om jødene Amerika fortsetter å støtte Johnson, eller om de legger om sin politikk og erklærer Russland for å være et antisemittisk land, og åpent støtter Goldwater i hans «fascistiske» politikk.

Vi vil da få ei «Umwertung aller Werte». Vi vil få en prosemittisk «fascisme», og en antisemittisk russisk sosialisme.

Jødefolket er nemlig det eneste av alle Amerikas

Forts. s. 8.

Hva pressen ikke refererte:

Landssvikdebatten i Stortinget

VED ALEXANDER LANGE

Vi fortsetter omtalen av landssvikdebatten i Stortinget som vi avbrøt før ferien med John Lyngs innlegg.

Gutterm Hansen (A), medlem av justiskomiteens flertall sa blant annet:

— men de (aktive og passive) hadde en ting felles: De meldte seg som medlemmer av et parti hvis fører stod fram på partiets vegne den 9. april 1940 og proklamerte statskup i en skjebnetime for landet. — Men jeg vil gjerne si at det er en ting som jeg for min del legger avgjørende vekt på, og det er at medlemsskap i seg selv var — ja, det må være landsvik. Hvis ikke så er alle begreper forkıldret i denne sakken. Jeg tror ikke det er ønsket hverken om hevn eller annet som dikterer når man sier dette. Det er ganske enkelt ut fra ønsket om å oppnå en bestemt ting, nemlig den preventive virkning dette landssvikoppgjør må ha også i framtid.

Enhver må vite og skal vite at det å støtte ved medlemskap eller på annen måte et parti, en organisasjon, en gruppe som prøver å tilrane seg makt uten å ha fått retten til denne makten, det er svik mot landet.

Einar Hovdhaugen (SP), Oppland, er gårdbruker i Venabygd. Han har med sti pend foretatt undersøkelser av det gamle bondesamfund i Gudbrandsdalen, og har skrevet flere lokalhistoriske bøker. Han sa seg i det vesentlige enig i mindretallets syn, og påviste landssvikkanordningens invaliditet. Herr Hovdhaugen uttalte blant annet:

— Det er et spørsmål som for meg er vesentleg, og det er om vårt breitt opplagte landssvikoppgjør heldt mål ut fra rettsstaten og demokratiet sine idear og prinsipp. Kom vi fra det med øre, eller var det litt av eit

Olai Eikland ville «fjerne ordet „landssvik“ både fra vår bevissthet og fra vårt språk».

nederlag for oss? Er det sier ved dette rettsoppgjernet som vi kunne ønskt annleis, og vil det i heile si breidd kunne sta for historiens dom?

Både konstitusjonelt og rettsleg er det etter mitt lekemannssyn svake sider ved vårt rettsoppgjør. Etter mitt syn burde vi aldri hatt landssvikkanordninga av 15. desember 1944.

Med god grunn kan det reisast tvil om det etter § 17 i Grunnlova er heimel for ei slik anordning. Det heiter i § 17:

«Kongen kan give og oppheve Anordninger, der angaa Handel, Told, Næringsveie og Politi; dog maa de ikke stride mot Konstitutionen og de . . . af Stortinget givne Love.»

Nokon konstitusjonell nødrett synest eg her vanskelig kan påberopast. Vi hadde tilstrekkeleg lovvern i våre gjeldande lover, noko som vel og svært mange i dag er samde om. Dessutan kan det vel ikke nektast at landssvikkanordninga i si form hadde ei klår tilbakeverkande kraft og dermed braut med eit fundamentalt rettsprinsipp i vår grunnlov.

Landssvik er en alvorlig ting, etter mitt syn det alvorlegaste brotsverk ein kan gjøre seg skuldig i. Og landssvik skal straffast strengt. Eg har ikke noko medkjensle med dei som gjorde seg skuldige i aktivt landssvik; dei ville jo også ha vore straffskuldige etter våre gjeldande lover. Men det er noko i meg som reagerer mot at ein landssvikar blir dømd til ei bot på 500 eller 1 000 kroner, eller for den saks skuld på 5 000 eller 10 000 kroner. Så billig må ikke landssvik bli. Men med den breidd vårt retts-

oppgjer fekk, var ikkje det til å unngå. Vi fekk ei devaluering av omgrepene landsvik som etter mitt syn var i høgste grad uheldig. Eg trur at når vi for framtidia skal ta lærdom av det oppgjaret vi har hatt, skal vi vere merksame på dei uhedlige følger ei slik devaluering lett kan få. Resultatet av denne devalueringa vart og måtte bli at dei breie lag av folket på det lokale plan ikkje kunne ta dei såkalla små landssvikarane altfor alvorleg. Etter at det hadde gått ei tid, vart den minste småtjuv lett sett på som ein stor forbrytar samanlikna med ein som var dømd for landsvik på grunn av passiv medlemsskap i NS. Reaksjonen er skjønleg, og var vel også uslag av ei rettskjensle i folket.

Etter mitt syn ville det ha vore ein føremøn om vårt rettsoppgjør hadde hatt eit noko meir avgrensma opplegg, at det hadde vore foretatt ut frå våre gjeldande lover, og at vi ikke hadde hatt noko landssvikkanordning. Men vi fekk no eingong dette oppgjeret slik det vart, og det er urealistisk i dag å tenke på nokon revisjon av det — utan kanskje i dei tilfelle som også representanten John Lyng nemnde, der det kan påvisast at ei lov er gitt tilbakeverkande kraft, og at det har spela inn på domsresultatet.

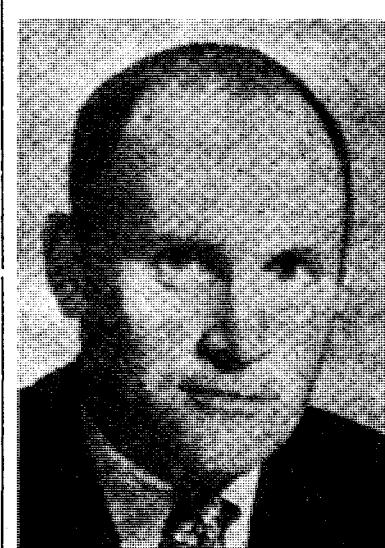
Han Olsen Ommedal, (KrF), skoleinspektør, Sogn og Fjordane, sa blant annet:

Eg vil som mange andre ha streka underdet som vert sagt i tilrådinga, at Stortinget er ikke og kan ikke vera ein ankeinstans for dei sakene som Högsterett har teke avgjerd i. Eg viser også her til

Forts. side 7

Otto Lyng hadde fremdeles intet lært og intet forstått.

Einar Hovdhaugen påviste også landssvikkanordningens invaliditet.

Den så kallade «Fria Pressen» Finns den?

Forts. fra side 1

NINGSRIKTNINGAR» heter det så vackert. Och hur praktiseras denna frihet åt alla. Jo varje bidrag till dessa «fria spalter» som inte sammanfaller med den rådande likriktningen hamnar i papperskorgen. Om en människa angripes, och denne vill ha in ett beriktigande, så faller ofta detta inlägg i papperskorgen. Personligen har jag mångfaldiga bevis härför. Men denna demokratiska frihetsmaskering tjänar sitt syfte. Allmänheten tror att fri yttranderätt tillåtes i varje demokratisk tidning. Och genom läsnin gen av de «fria inläggen» tror almänheten att endast demokratisk uppfattning existerar.

Jag skall nu återge några brev som tillsänts olika svenska tidningar, som alla ståtar med insändarespalter i frihetsyttrandets namn. Låt mig börja med veckotidningen SE. Ni finner här avbildat en insändare i SE av den 27 dec. 1963. Den berör den nationella uppaktningen av Karl XII. Ni finner också red. Mobergs «svar».

Detta «svar» ansåg jag inte borde stå oemotsagt. Följande brev tillståndes den «fria spalten» med anhållan om införande :

Redaktör Rune Moberg
Tidningen SE Stockholm.

Undertecknad har uppmärksammats på SE nr 52 1963, som i spalten «Folkets Röst» återger en insändare under rubriken «HELLRE SKOKRAM ÄN EN KRANS FRAN DEM . . . ». Då det var undertecknad i sällskap med några partikamrater från Stockholm som nedlade kranseen från Nordiska Rikspartiet vill jag bemöta Edert svar på insändaren.

Sannerligen ställer jag mig frågande, och det gör säkert många med mig, inför Edra ord. Låt mig citera: «. . . Jag hoppas innerligt att det blir killarna som hävdé kranseen i Strömmen som får gestalta vårt öde . . . ».

Kan det verkligen vara redaktör Mobergs uppriktiga och ärliga mening att hellre ligister och simpla vandaler, av det slag som nedsvärtade Kung Karls staty och kastade kranseen i Strömmen, hellre må styra detta lands öde, än den ras- och nationalmedvetna ungdom som finns i Nordiska Rikspartiets led ? ? ? ? ?

För min del är jag övertygad, om att Karl XII alls inte haft svårt att välja mellan denna «skokrämsuppknötning» och den högtidliga kranseenläggningen, som nationellt sinnad ungdom åstadkom aftonen den 30 november.

Förmodligen skulle Karl XII vända sig i sitt sista vilorum ifall han visste vilken ungdom demokratin fostrat. En timmes studie av en dagstidning visar rekorden av våldsbrott. Våldtäcker, stölder,

väskryckningar, rififi-kupper, rån osv. Och lika säkert skulle Kung Karl glädja sig i sitt soldat- och karolinhjärta ifall han visste att Nordiska Rikspartiet finns, som motgift mot det demokratiska moral- och kulturförfallen.

Ni skriver redaktör Moberg: «. . . Ingen svärta i världen kan vara pinsammare för den värlöse statykungen än en krans från det sällskapet».

«DET SÄLLSKAPET» . . . Jag kan försäkra Moberg, att Nordiska Rikspartiet inte är det FÖRSTA uppådet för vårt folks räddning och frigörelse från främmande fogdevälde, pestsmitta i form av demokrati. Nej, inte de första men väl de S I S T A ! Segrar inte Nordiska Rikspartiet är det slut med gamla Sverige, däri hade den gamle mannen rätt.

48 stycken av de våra, = «det sällskapet» stupade i Finland under andra världskriget i kampen mot bolsjevismen; 100-tals sårades. Eder tidning SE är inte ovetande om detta. Ty SE prydde sin upplaga med förstasidesbild och bildreportage av Gösta Hallberg - Cuula, då denne en av våra främste stupade den 14 april 1942, där borta i Finland hos vårt östra broderfolk.

Tusentals av de våra kämpade också i tyska, rättare skrivit, DET EUROPEISKA, Waffen - SS på ostfronten under Andra Världskriget. De vandrade i Karl XII:s och hans karoliner spår mot fienden i Öster. Denna gång var fienden skrudad i den internationella bolsjevismens klädnad. Den gången hjälptes inte fienden med enbart skosvärta. Bolsjevis — demokratins vapenbrödraskaps segermärken i Europa kan knappast ha undgått redaktör Mobergs ögon. Kan exempel erinra om SE:s utmärkta artikel om Dresdenbombningen.

Vi hyllar Hitler och Quisling, skriver Moberg. Alldelens riktigt. Hitler hyllar vi som den store statsman och germanske uppväckare han var. Quisling hyllar vi därför att han obestrideligt var en stor nordman. Hans verksamhet som Nansens medhjälpare i Sovjet-Ryssland efter Första Världskriget är ingen upplyst mänsklig okunnig om. Att Quisling föredrog den otacksamma lotten att axla sitt folks gemensamöden 1940, då kung och regering fegt flytt till England, vare sig var eller kommer att bli något landsförändareverk. Vi spottar inte på någon Anne Frank, vi konstaterar bara att någon Anne Frank aldrig existerat! Jag anhåller om införande av detta bemötande i Folkets Röst och tecknar,

Nordisk Frihetshälsning
GORAN ASSAR OREDSSON.

Mitt brev blev inte infört! Så långt sträckte sig inte tidningen Ses meningsfrihet. Ses läsekrets skulle bringas den uppfattningen, att vi stod svarslösa mot Mobergs s. k. «SVAR». Och att

någon skulle ha någon annan uppfattning var uteslutet. Sé:s «dyrbara» Folkets-Röstspsalter fortsätter så att upptas med debatter om kvinnor

skall gå ut i papiljotter eller inte, om bordellerna är bättre i Hamburg eller Paris och liknande nyttosam uppbyggnad av frihetling debatt. SE BONNIERTIDNING har ½ milj. upplaga och denna upplaga ägnar fyra helsidor beröm och reklam om Sveriges nye kommunistledare Hermansson, i SE nr 18 1964 !

DEMOKRATISK TRYCK
OCH YTTRANDEFRIHET
SOM SAGT.

BREVET SOM «AFTONBLADET INTE VÄGADE INFÖRA.

Från Bonniertidningen SE till LO — tidningen «Aftonbladet» är steget inte så stort. Samma intressen tjänas av båda tidningarna och ofriheten är lika stor, eller m.a.o friheten att yttra sig lika liten. De senaste åren har «Aftonbladet» under Samuelssons chefredaktörskap alltmer blivit en tidning som verkar för full moralupplösning, rasblandning, avkristning och sedeslöshet. Den ena artikeln avlöser den andra i dessa av demokratin så varmt omhuldade ämnen. Denna tidning, som normalt funtade mänskor knappast med tång vill ta i, måste svenska arbetare genom tvångsanslutningen till LO betala omkostnaderna för. Liksom till all annan övrig socialdemokratisk dagspress.

Den 30 mars 1964 meddelar «Aftonbladet», att en artikelserie om Hitler och Andra Världskriget skall påbörjas i tidningen. Artikelförfattaren heter H.- K. Rönblom, som förklarar, att vallet av Hitler som huvudpersonen grundar sig på att just Hitler blev huvudmannen för Andra Världskriget, dess förberedande och utbrott. Och så var naturligtvis artikelserien främst avsedd för ungdommen, som absolut inte får leva vidare utan att veta vilken «djävul i mänskoseknad» det levat på vår jord och som burit roten till allt ont, ADOLF HITLER.

Och serien har pågått med samma förslagenhetar samma historieförfalsknningar, samma ensidigheter och lika avlägsen sanningen som demokratiska historieskrivningar hittills åstadkommit för både äldre och ungdom. Likväl tycker man att författaren går lite väl långt, när han i avsnittet av den 26 april påstår, att tyskarna vid sjökrigsförandet avlivade alla överlevande från sänkta fartyg! Sådant skall ungdomen av idag få sig till

Dødsdans i Prag

(Fors. fra s. 4)

Fru Blümelein er meget fattet. Fru Pechas meddelelse om at hennes Artur gjør felles sak med forbrytere, har gitt henne likevekten igjen. Hun vet nu at hun ville vært fortapt i Prag. Fra Wien eller senere fra Sveits vil hun kunne gjøre krav på sin formue. Hun liker Rikard utmerket godt, og de er enige om at de vil åpne en liten kafé i Wien hvis det lar seg gjøre. Med Ninas smykker vil man kunne utrette litt av hvert.

«Det er nok å spise i bilen for minst fjorten dage». Han har knapt sagt det, før Martin husker at han har sagt det minst tre ganger før. Men hva skal man si ved en slik avskjed som ikke ville være banalt eller sentimental.

I hjørnet, på radioapparatet som er formet som en bordlampe, ligger Tatjanas lille yndlingsdukke

•••••
livs! Inte ens häxprocessen i Nürnberg kunde få fram en så svinaktig lög. Det skulle vara intressant att få veta av Rönblom hur Dönitz och Raeder kunde undgå galgen, om det varit minsta sanning i Rönbloms påståenden. Men det lönar sig inte att fråga. Sådana frågor införes ej i «Aftonbladet». Försök därtill är redan gjort med samma resultat som SE kunde åstadkomma.

Den 1 april sände jag ett brev till H. K. Rönblom «Aftonbladet».

Som sagt, brevet infördes ej. Den «FRIA PRESSEN» i sin prydmo! Men helt oberört gick mitt brev inte ur Rönbloms hand. Den 4. april skriver han under rubriken «BREV FRÅN EN NAZIST», att han fått brev från mig, «men det skall inte införas». Anej, det väntade jag inte heller, Rönblom. Aftonbladet offrar endast helsidor på «nazister» om dessa «nazister» utgörs av pajasfigurer som möjligen kan misskreditera nationalsocialismen.

EXPRESSENS EGEN DESERTÖR

Med tidningen Expressen är vi åter tillbaka hos bonnierpressen. Och vilka skulle inte vara omhuldade i denna press om inte tyska desertörer. «DEN 6. JUNI VARJE ÅR BÄR HAN DEN SVENSKA FANAN HÖGT . . . NU HOTAS HAN AV UTVISNING EFTER 21 ÅR I SVERIGE». Så lös helsidesrubriken i Expressen den 6. april. Så berättade tidningen om en tysk vid namn Hans Falbe TIMRÅ/SUNDSVALL. Han deserterade från de tyska styrkorna i Norge 1943 skriver Expressen och fortsätter «. . . I Sverige . . . Våren 1943 dömdes han för olovlig underrättelsetjänst. Han försåg västsidan med viktiga upplysningar om bland annat tyskarnas trupptransporter».

70 000 kronor i bostadsloan erbjöds Ni, jag begärde 8 000 kronor men fick avslag trots borgemän. Men vi äro varken associala eller desertörer, så vi få stå vårt kast.

Avundsjuk på Er? det kan tyckas så, men när jag tänker riktigt efter, så är jag inte skuld till mina landsmäns liv, som stupade på slagfälten. Hjälter som nu

Landsvikdebatten i Stortinget

Forts. fra side 5

det innlegget som representanten John Lyng hadde, der han opplyste at det utvalet som vart sett ned, fekk ikkje mandat til å gjera noko opplegg til ei slik omprøving.

Eg er fullt ut samd i det som justisministeren i 1948 svara på ein interpellasjon om desse sakene i Stortinget. Han sa at «en er ikke på et område hvor selv Stortingsoppfatning bare får en begrenset betydning i forhold til det dypt personlige ansvaret det her er tale om.»

O. C. GUNDERSEN ER BLITT STILLFARENDE!

Statsråd Gunderson var nu påfallende dempet. Han innrømmet to vesentlige ting: I.) At det er meningsforskjell om oppgjøret. II.) At man ikke er ferdig med vurderingen av det. Han sa han ville undgå polemikk, men måtte svare da Hambro faktisk og praktisk erklærte «at oppgjøret var ulovlig» men nødvendig for visse!

Statsråd Gunderson sa blant annet:

— Jeg var, som man vet, først aktivt med i dette oppgjøret i syv år. Deretter — noen tid senere — var jeg med på å bruke en årekke på å lage en innberetning om landssvikoppgjøret.

Jeg vil under ingen omstendighet nå kaste meg ut i noen polemikk med dem hvis meninger jeg ikke deler. Det er rimeleg at det er meningsforskjell om en så veldig og dyptgripende samfunnsmessig prosess som landssvikoppgjøret var.

Hr. Stavang reiste spørsmålet om oppgjøret burde

betraktas som förbrytare, unga män som trodde på folkgemenskap, en ledare som trodde på sitt folk, vi unga flickor som trodde på en tryggad framtid där våra söner skulle växa upp i ett starkt enat Europa med evig fred, med sunda ideal och sunda tankar. Hur känns det att ha hjälpt till att undergräva allt detta?

Inte skulle jag sova gott med ett sådant ansvar.

... fick vi under beskjutningar från polska partisane ge oss av. Då satt Ni i Sverige och försäg fienden med nödvändiga upplysningar. Gladdes Ert hjärta över hur tysk stad efter stad bombades sönder? När tyska mödrar och barn fick springa gatlopp undan de allierades kulsprutor.

Vi som kämpar för sanningen har ingen chans att få villkorlig dom, vi får försvara oss själva, men vårt rena samvete behöver inga advokater.

(Expressen berättar nämligen om att desertören i det «neutrala» Sverige fick villkorlig dom för sin underrättelsesverksamhet).

Försynen kommer nog att vrida alla hedersbegrepp till rätta igen, vad skall Ni som desertör då säga

vurderes påny, og så la han til at det vil bli vurdert på ny uansett hva Stortinget sier og gjør i dag. Selvfølgelig vil det bli det. Jeg er helt enig med hr. Stavang i det. Vi er ikke ferdig med den vurderingen i dag. Vi blir det vel ikke heller på lang tid fremover. Spørsmålet er om Stortinget selv vil påta seg å foreta denne vurdering eller foranledige at den blir gjort, eller om det skal overlate det til historikerne, juristene og samfunnsforskerne, slik som med det meste av alt det andre som vi gjør i rettspleien, i lovgivningen og i administrasjonen. Jeg vil ikke gi noe råd om det.

Landsvikoppgjøret ble forberedt dels av vår regjering i London, men dels også her hjemme. Mens kriegen ennå raste ute i Europa, og mens terroren her hjemme var på det hardeste, nedsatte Hjemmefrontens ledelse et utvalg av sentrale folk som fikk i oppdrag å skrive utkast til en landsviklov med motiver.

Olai Eikeland (SP), Vest-Agder, har tidligere i Stortinget vakt oppmerksomhet ved uavhengighet. Han gikk i debatten om Bykhyprojektet imot den utbyggings- og reguleringsgrädighet som nu i all stillhet ødelegger Norge for en høyst usikker vinnings skyld! — I Landsvikdebatten satte herr Eikeland tingene på plass og uttalte blant annet nedenstående minneverdige kjernesetninger om noe vesentlig:

— Men grunden for at eg bad om ordet, kjem no. Like sikkert som eg trur at reaksjonen fra samfunnets side var nødvendig og rett — det er ikkje mi sak no å seie på kva måte — like sikker er eg på det gale, det urrettferdige i generelt og en bloc å stemple desse menneske som landssvikarar,

Era barn?

Den 6. juni bär Ni den svenska fanan högt. Osökt kommer mig uttrycket «lössen i den svenska fanans veck» att äntligen finna sin förklaring. Alltid lär man något.

Vera Lindholm - Oredsson

EXPRESSEN TEG! Här skulle minsann inte komma till allmänhetens kännedom att folk kunde ha andra åsikter om desertörer än den pressen serverar.

Så är det med den omkrutna demokratiska yttrandefriheten. Friheten för alla meningssystranden. Detta var blott ett fåtal exempel på vad papperskorgen matas med. Säkert har Ni som läser detta även själv erfarenhet av denna «yttrandefrihet».

G. A. OREDSSON

landsforrædarar.

Som alminneleg borgar av samfunnet, som stortingsmann, kjänner eg det makt-påliggjande å seie at eg trur vi her som folk har gjort urett, og har tatt på oss eit ansvar som det blir tungt å bere. Og eg kan heller ikkje slå meg til tåls med å tale om den store hop av «små-forrædere» for å referere frå innstillinga.

Som eg alt har sagt: Etter mi meinig feila desse menneske, og feila alvorleg. Det kan menneske gjere — det gjer vi vel i å legge oss på minne, også i dei tilfelle vi ikkje forstår menneskas motiv for handlingane deira. For våre feil må vi stå til rette, må vi betale. Det gjeld i fred og i krig. Det bør og NS-folk frå krigs- tida hugse på.

Men mens det mellom å feile og feile alvorleg er grader, så er det mellom svikt og svik, og også landssvik, eit uoverstigeleg skilje som vi bør tenke over endå eingong.

Dei har slokke lett. Kring halvparten av NS-medlemmene har slokke fridomsstraff, var det ein av talane som sa. Eg vil seie det slik at fridomsstraff er ille, innidraging og böter kan vere tungt, men for mange som fekk desse straffene, er det små ting mot landssvikstempelen. Og eg kan forstå dei. Vi må derfor, for vår eiga og for vår framtidsskuld, i generell tilknytning til NS, i vår generelle omstale av NS-medlemmer frå dette tidsrom, fjerne ordet «landssvik» både fra vår bevisstheit og frå vårt språk. Og dette kan vi gjere utan på nokon måte å forkludre linene for korleis vi meiner vi skal forholde oss om landet skulle kome i noko så nær same situasjon som i tidsbolken 1940-45.

Per Borten (SP), Sør-Trøndelag, fylkesagronom, griljerte professor Hambro på et vesentlig punkt, og ga Gabriel Moseid, den store kjemper for norsk lov og rett, en hyldest. Hverken Bortens, eller Hovdhaugens eller Eikelands innlegg kan sees referert i senterpartiets hovedorgan **Nationen**. Herr Borten, som er formann i Senterpartiet sa blant annet:

Et annet punkt som jeg også vil streife fordi det står litt uklart for meg, er et meget vesentlig punkt. Det

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

gjelder sakens ordfører, hr. Otto Lyng uttalte således blant annet:

(Innlegget kan ikke sees referert i «Aftenposten»).

Det er meget sjeldent jeg beklager at jeg kommer så sent i debatten som jeg nå gjør. Denne gang gjør jeg det, fordi jeg tror at interessen for det som nå foregår og den debatt som nå pågår, er i ferd med å tape seg. Jeg trodde til å begynne med etter innleggene fra flertallets ordfører og mindretallets ordfører at forløpet av debatten ville ha blitt ganske pent og pyntelig. Jeg har nå fra enkelte taleres innlegg etter hvert oppdaget at man tross alt har avvikende synspunkter, noe som man i dag ikke burde ha når det gjelder det landssvikoppgjør som vi har vært vitne til.

Jeg vil for det første ta sterkt avstand fra den betegnelsen som hr. Borten nevnte, og som var skrevet av en avis, om at hele rettsoppgjøret var en tragikomedie. Jeg vil som utgangspunkt for det innlegg som jeg egentlig hadde tenkt å holde, få uttale at når det gjelder det rettslige grunnlag, er det ingen tvil om at det er holdbart.

Jeg for min del vil ikke gjøre annet enn å beklage at vi i denne saken har fått et mindretall som åpner døren for at man kan få en ny pågang fra dem som møner seg uretferdig behandlet.

For min part vil jeg gjerne gi uttrykk for det synspunkt — og jeg er overbevist om at det er riktig — at den dom som de som gjorde seg skyldig i landssvik fikk, er rettferdig og riktig.

Jeg håper at denne debatten og det at vi nå vedlegger denne meldingen protokollen, vil bidra til at vi ikke senere får henvendelser om benådninger, henvendelser om erstatninger, henvendelser om å bli strøket av strafferegisteret. Det som de en gang utførte, de som var medlemmer av NS, og det som de engang er blitt straffet for, det får de stå for. Og jeg vil gjerne her uttrykke håpet om at dette blir den siste debatt om dette spørsmål, og at de dommer som er felt, blir stående.

Forts. side 8

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid: kl. 19.30.

P. gr. av ferie ikke møter i juli og august. Første møte til høsten 4. september.

Landssvikdebatten i Stortinget

Forts. fra side 5

STAVANGS STORE REPLIKK SOM SKAPTE EN EGEN STILLHET I STORTINGET

Når eg tek ordet på ny, er det først å seia at eg ikkje tek opp noko framlegg, slik som eg nemnde første gongen eg hadde ordet. Eg let det vera fordi eg trur at eg ikkje kan gjera noko gagn med eit framlegg. Det ordskiftet me har hatt i dag, verkar best med at det står med det som har vore sagt her, utan noko framlegg.

Då eg bad om ordet på ny, var det helst fordi at eg gløymde å seia noko til det ordføraren for fleirtalet hr. Hambro, nemnde om lover som fekk tilbakeverkande kraft. Eg skjøna han slik at han meinte at det var høve til å ha straffelover med tilbakeverkande kraft i krigstid. Det er eg djupt usamdi.

Det ønskjer eg å få seia fordi ordføraren nemnde spørsmålet før i dag. Eg trur at dei føresegnene me har i Grunnlova om personleg rettsvern, og framom alt når det gjeld reglane om tilbakeverkande kraft av lover, og om at domar som skal byggja på lov, og reglane om arrestasjon, dei verkar for den lovgjevande og dømmande makt på same måten som fyrljoset i skipsleia verkar for dei som ferdast der. Fyrljosa tener til å skjerma fra flu og fall så båtane skal sigla trygt etter og gjennom leia, slik skal og desse reglane i Grunnlova hindra at lovgjevarar eller domstolar gjev seg ut på vegar som kan føra til fall og forderv. Let ein desse reglane sova, og set si eiga overtyding i augneblinken opp til retten, ottast eg at ein snart vert ille ute.

Saman med ordføraren har og eit par andre av dei som har hatt ordet, nemnt at rettarbota skulle vera ei lov som gav mildare straffebod.

Eg må få seia at det med er eg heilt usamdi. Eg vil minna om at reglane vart skrivne i ei krigstid. Me veit så inderleg vel frå slike tider at då vert straffane strengare og strafferammene større. Ingen skal få meg til å tru at dei som skreiv desse lovene i krigsåra, var mindre påverka såleis enn dei har vore som har gjort tilsvarende ting i andre land.

Det er ein ting eg vil seia om dette ordskiftet, og det er at eg tykkjer at somme innlegg har svive altfor mykje om det som hende i krigsåra. Det er ikkje om hendingane i krigsåra meldinga er framlagd. Det er om oppgjeren meldinga er framlagd. Og eg tenkte meg difor at det var det ordskiftet då helst skulle gjelda. Difor vil eg gjerne på ny streka under at i domen

frå 11. september 1946 vart det lagt til grunn at det ikkje trond prøvast om den sakgjevne hadde gjeve hjelp til fienden, og heller ikkje om han hadde skjøna at han gav slik hjelp. Like fullt er domen kalla ein dom om landssvik. Dette er eit misnøye. Eg tykkjer ikkje det er rett og har difor vilja peika på det. Når gjerningsinnehaldet i den gjerninga ein kallar landssvik, ikkje er prova, synest eg det er vanskeleg å kalla den gjerninga domen gjeld, for landssvik. Difor kan eg vel skjøna at dei mange som er i denne stoda, ikkje slår seg til tols med domen, og difor kunne eg ønska at det vart sett på spørsmålet om det er mogeleg å finna ein utveg til å lempa på dette mishøvet.

Eg skal ikkje seia noko meir om spørsmålet no, eller til ymse merknader som er framkomne. Det får no stå, det som er sagt, og så får me venta i tida som kjem og sjå om det då skulle koma nye opplysningar som kan gje grunnlag for — om ikkje for ei prøving så likevel for ei saumfaring og ei utgreiing om det er råd å lempa på vanhøva som er komne opp, sluttet representanten, sorenskriver Einar Stavang (A) sitt nagelfaste innlegg.

Her kom professor E. I. Hambros replikk som vi har inntatt i FOLK OG LAND nr. 16 - 1964. Det drepte på et vesentlig punkt den flertallsinnstilling som herr Hambro var ordfører for i Justiskomiteen! Han stilte seg i realiteten på linje med Jon Skeie og alle dem som har påvist at rettsoppgjøret var ulovlig. Herr Hambro sa at det derimot ble ansett for nødvendig av både hjemmekonfronten og emigrantene å anvende slike «lover», da «vi den gang ikke hadde tilstrekkelige straffebud for å kunne ramme alle dem som burde rammes».

Stortingsdebatten den 24. april 1964 ble avsluttet av statsråd Gundersen som synlig rystet uttalte i den tradisjonelle, nå selv for skolebarn innlysende uriktige forklaring :

Jeg stiller meg ganske uforstående til hva herr Hambro uttalte nå og i et tidlige innlegg om landssviklover som ble gitt tilbakevirkeende kraft. Jeg kan overhodet ikke forstå hva han mener. Vi fikk en landssvikkanordning i 1942; den ble gjort gjeldende fra det tidspunkt, og for handlinger som foregikk etter det tidspunkt. Skulle den gjøres gjeldende for handlinger som lå forut for det tidspunkt, måtte disse handlinger i objektiv og subjektiv henseende rammes av straffeloven slik den lød på handlingstiden.

Dette er helt tydelig sagt

MERE LOUS.

Vår gamle kjennig fra det berømmelige «rettsoppgjøret» statsadvokat Lous har gjort seg bemerket igjen. Den gang det bare gikk ut over «landssvikene» fikk Lous og hans kolleger ture frem som de ville, men nå har pipen fått en annen lyd for nå har han sjikanert sønnen av selveste Quislingaktoren og en annen jurist i forbindelse med Kings Bay-saken. Han

har fått reprimander alt av både den ikke ukjente riksadvokat Aulie og av det justisdepartement som våker så nidskjært over lov og rett. For alt vi vet har han kansje alt tatt konsekvensen av det når dette leses — skjønt det ikke ville ligne de temmelig tykkhude representeranter for landssvikoppgjøret. Lous har tydeligvis påny forsøkt å tekkes makthaverne, men er fakt mellom to stoler fordi makten ikke lengre er så solid forankret hos Gerhardsen & Co. Om dette skriver da også Drammens Tidende — blind høne finner også et korn — at «herr Lous har etter vår oppfatning vurdert Kings Bay-sakens rettslige side som politiker og ikke som jurist. For vår del vil vi anbefale herr Lous å ta konsekvensen av dette og gå den motsatte vei av hva Jens Chr. Hauge i sin tid gjorde: bli politiker». Alt dette er

vel og bra, men kunne ikke både Drammens Tidende og de andre dagens borgerlige refsere av den louske jus overveie et øyeblikk om ikke alle disse mere og mindre råtnede juridiske egg fra «rettsoppgjørets» tid taler sitt tydelige sprog om hele dette oppgjøret og de rettsstilstander som rådet den gang?

INTET SVARER KAPITEL

I en skarp erklæring har den amerikanske senator Lausche fordømt de metoder som praktiseres av USA og noen av dets såkalte allierte, nemlig å utlevere flyktninger fra Jugoslavia og andre satellittstater til hjemlandene

i alle dokumenter og i alle proposisjoner. Jeg kan slett ikke forstå hva herr Hambro her var inne på.

FORBUNDETS KONTOR

holdes setngt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale. Telefon: 377696.

Postadr.: Postboks 3214 - Sagene 4 - Postgiro 150 28.

hvis de ikke direkte kan besevise at de har vært gjenstand for fysisk forfølgelse. Han uttalte i denne forbindelse følgende om den fremgangsmåte som ble brukt etter annen verdenskrig: «Jeg tror ikke det finnes et svartere kapitel i denne verdenskrigs historie enn den kjennsgjerning at vi uteleverte millioner av mennesker til den kommunisme som de ville flykte fra».

DET ADELIGE SINN

Venstre vegeterer fortsatt på sin fortid. For en tid siden feiret en 70-års dagen for Norges Venstrepresselag med kransnedlegging ved stifteren redaktør Lars Holsts baua på Gamle Akers kirkegård. Laget ble altså stiftet i 1894 da en får si at både tidene og venstresinnelaget var noe annerledes enn det for eksempel DAGBLADET representerer idag. DAGBLADET's berømmelige Ragnar Vold holdt ellers minnetalen og berømmet Holsts «adelige sinn». Det er sannelig ikke stort igjen av adeligheten nå hverken hos Venstre eller hos utenrikskronikøren som i demokratiets misbrukte navn forfølger og bannlyser annerledes tenkende.

DE UFYSELIGE GERMANERNE

Det norske folk blir mere og mere avansert og legger etterhvert av seg alt det dårslige arvegodset som dets ulykksalige opprinnelse har belastet det med. Nå har vi snart skrekket hurra for enhver neger så lenge at vi selv er blitt nære på svarte i ansettet. Og bra er det å ha noe å falle tilbake på siden selveste alle de gode «nasjonalisters» håp MORGENBLADET nå har avskrevet enhver forbindelse med de ufysiske germanerne. I allfall skriver bladet i en forørig temmelig forvirret og misvisende artikkel om den blodige utsjaltingen av SA i Tyskland i 1934 at SA var «den mest rendyrkede form for gammel germansk barbari». Nei, takke oss til for en Nkrumah og hans kultiverete sorte venner da!

Med front-kjemperne —

Forts. fra side 4

Torstein lot seg ikke oppholde i arbeidet mens han svarte. Han holdt nettopp på å samle inn fiendens våpen, mens Dukken delte de langløpede russiske geværer i to ved slag mot sledekanten. Så kastet han delene langt

bort i en stor bue, slik at de sank ned i sneen.

Kompanisjefen snudde seg til russeren. «Kan du gå på ski?»

«Ski?»

Han pekte på skiene og russeren nikket heftig med hodet og gikk bort til skiene. De passet ham som skreddersydd!

«For en svinepels», tenkte sersjanten. Høyt sa han: «Han synes å være redd for sine egne. Ham vil vi ikke få noen vanskeligheter med!»

Umwertung —

Forts. fra side 5

folkeslag som har bevart sin nasjonalitet og sin egenart. Det har heller ikke gått med på raseblandingsteorien for sin egen del, men holder strengt på aparteidpolitikken for seg selv. En jødisk internasjonal nasjonalisme er derfor meget sannsynlig i USA. Og skulle russerne bli både antikapitalistiske og antisemittiske så kan vi vente at jødene og kapitalistene i USA går sammen mot Russland.

Forvirringen vil da bli kolossal og alminnelig. Og en krig mellom Amerika og Rusland nesten uunngåelig. Vi må gå ut fra at Frankrike og de med Frankrike forbundne land vil stille seg nøytrale i denne konflikten, mens det protestantiske Nord-Europa vil bli stående uforberedt og alene hvis amerikanerne trekker seg ut, og bli slagfelt hvis det skulle bli krig. Og fra vårt umoralske demokrati kommer intet nytt. Demokratiet gir oss ikke annet håp enn undergangen.

En ny politikk i Nord-Europa er derfor vårt lands eneste redning.

O. K.

FOLK OG LAND

Kierschowsgr. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:
Kr. 36,- pr. år, kr. 18,- pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,- pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands:

Kr. 46,- pr. år, kr. 23,- pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land